

AGRU ÎN VICARIATUL MARAMUREȘ

Suplementul Organului „Dumineca“.

Administrația: Biroul AGRU-lui Sighet, Piața Unirei No. 25.

Apare deodată cu „Dumineca“.

Prețul 1 Leu împreună cu „Dumineca“.

„Lumea“ din Viflaim și „lumea“ dela noi.

„Și au venit de grab și au aflat pe Maria și pe Iosif și Pruncul culcat în iesle. Și văzând, au cunoscut limpede graiul ce se grăise lor de Pruncul acesta . . . Și s'au întors păstorii, mărind și laudând pe Dumnezeu de toate cele ce au auzit și văzuse, precum se zisese lor.“ (Luca 2. 16, 17, 20.)

Păstorii s'au bucurat foarte văzând că aceea ce li s'a arătat și ce au auzit de înger, nu a fost vre-o nălucă — iluzie — ci o realitate, un adevăr. Cu toate că tot ce au văzut a contrastat cu totul ce a putut mințea omenească să conceapă despre Răscumpărătorul neamului omenesc. Chiar și de ochii simpli a păstorilor a trebuit să se izbească cu putere sărăcia extremă în care s'a născut într'o peșteră la fel cu acele în cari și ei s'au adăpostit în timpul nopților de iarnă în jurul Viflaimului cu turmele lor, însă pentru ascultarea glasului ceresc Dumnezeu le-a dăruit credință tare, cu care au crezut, că pruncul pe care l-au văzut a fost Mesia cel făgăduit și pentru că au crezut, a fost bucuria lor mare. „Văzându-L au înțeles cuvântul ce li s'a zis de acest prunc.“

Aceasta a fost răsplata pentru puținul timp cât au stat cu Isus, refluxul iubirii dumnezeiești în inimile lor, și umplându-se inima lor de iubire cerească s'au făcut apostolii acestei iubiri, îndemnând pe toți aceia, cu cari se întâlneau în drumul lor către ve-

trele lor, să meargă și ei și să se închine lui Mesia.

„Și toți, cari au auzit, se mirau de ceea ce zisese păstorii către dânșii.“ (Luca 2. 18.) Într'adevăr lucrul a fost foarte curios, și omul ar crede, că locuitorii din Viflaim în ce măsură au fost de puțin ospitalieri — primitori, față de Mama Pruncului înainte de naștere, auzind acum de aceste lucruri într'adevăr de mirat, se va năpădi întreg orașul la peșteră și va invita pe cei din peșteră la ei. Însă din toate acestea nu s'a întâmplat nimica. Ei au rămas cu admirația și cu vorbe goale și deșarte — „toți cei ce au auzit“ — zice sf. Scriptură, asupra acestei nașteri atât de neobișnuite.

Exact așa facem și noi! Ce folos dacă am auzit în aceste zile ale Crăciunului, colinzile, cântecele frumoase, despre nașterea Domnului, doară în cursul sfintelor liturgii și predici ne-am și oprit pe câteva clipe la măreția întâmplărilor prăznuite, însă ne-am oprit aci și din admirație nu am trecut la invitarea virtuților, ale căror exemple ni le dă mântuitorul la nașterea Lui. Au trecut sărbătorile, fără să aducă câtuși de puțină înbogățire vieții noastre sufletești. Iată indiferentismul lumii, față de lucrurile, cari privesc sufletul! „Toți cei ce au auzit s'au mirat de cele ce li s'a zis de păstori!“ Însă vina noastră este cu mult mai mare, decât a celor din Viflaim. Ei s'au purtat așa înainte de actul răscumpărării, ei au stat în fața unui copil neputincios, văzându-l într'o sărăcie extremă

și părăsire, până când noi trăind în timpul mântuirii săvârșite, noi am văzut acest copil pe muntele Taborului, L-am văzut poruncind vânturilor și valurilor mării, vedem în fața noastră viața catolică desfășurându-se în douăzeci de secole până la strălucirea ei de azi, atât ca organism cât și ca doctrină și putere motrică făcând să iasă din ea mii și milioane de suflete sfinte, care de care mai minunate până și în zilele noastre.

„Iar Maria păzia toate cuvintele acelea, punându-le întru inima sa.” (Luca 2, 19.) Ce deosebire între Preacurata Fecioară și între cei din Viflaim și noi? Grijile ei de mamă nu au împiedecat de loc ca ea să reflecteze asupra „celor petrecute,” punându-le întru inima sa.

Aceasta este și una din scopurile Agrului, ca să scoată oamenii din indiferentismul sufleteș în care se găsesc masele mari ale creștinilor din zilele noastre, este una din scopurile Agrului să adâncească sufletele creștine la o viață coordonată cu exteriorizările credinței pe care suntem dispuși a le face, fără să ne dăm seama că aceste acte exterioare a pietății rămân fără rost, dacă nu suntem străbătuți de o credință vie.

Să rugăm pe Maica ceriului, care a știut atât de bine să coordoneze datorințele Ei ca Mamă, cu datorințele credinței, ca să ne povățuiască și să ne călăuzească ca să putem și noi culege roadele nașterii Fiului Său.

A apărut cea mai ieftină carte de rugăciuni pentru prunci școlari sub titlul: „*Inchinăciunile Creștinului*” Prețul 4 Lei. Se poate comanda la Librăria Asociațiunii Sighet Piața Unirii. 25

Un preot din Tirol

cu ocazia unei predici s'a folosit de următoarea introducere, care desigur și-a ajuns scopul: În iad Lucifer a invitat diavoliu la un sfat. Le-a pus întrebarea, cum se poate mai ușor și cu siguranță a se câștiga un suflet de om pentru iad?

Un diavol a răspuns, că trebuie luat sufletului credința în veșnicie. Lucifer acest răspuns nu l'a aprobat, căci nici o minte sănătoasă nu poate fi îndestulată cu un trai plin de mizerii, limitat de naștere și de moarte. Altul a spus că Biserica trebuie nimicită. Dar Lucifer le-a spus, că Biserica este lucrul lui Dumnezeu și nu se poate nimici și atunci el însuși le-a dat sfatul pentru a cuceri sufletele.

Eu — spuse Lucifer — numai un cuvânt le șoptesc în ureche încet și lingusitor și acest cuvânt de vrajă este: „mai târziu.”

De exemplu un copilăș arată porniri spre pierzanie, tata crede, că îl va aduce pe calea cea bună „mai târziu” și copilul fără frâu aleargă spre prăpastie.

Un alt om are legături păcătoase. „Mai târziu” — zice el — voi deveni virtuos, acum sunt încă tinăr.

„La sfârșitul vieții mele voi face o operă caritativă, dar mai târziu, am vreme.”

„Nu-i încă timpul acomodat — spun o seamă din conducătorii satelor noastre — ca să înființăm „Agru,” e greu și mizeria e mare, mai târziu” — așa șoptește diavolul cuvântul de vrajă.

Agriști, să nu primească urechile voastre acest cuvânt de „vrajă” diavolească.

Lucrați, pășind înainte cu nădejde în ajutorul lui Dumnezeu.

Mismar.

